

[Boeck-Hansen.]

Entreprenørerne, der i Øjeblikket har 1 Kr. 09 Øre, og i Akkord- og Afsavnstillæg i Købstæderne 20 pCt. og ude paa Landet 15 pCt., det vil altsaa sige, 1 Kr. 30 Øre og 1 Kr. 25 Øre for voksne Mænd; ogsaa i Sammenligning hermed er de 1 Kr. 33 Øre lige akkurat højt nok, efter min Mening alt for højt. Der er ingen Tvivl om, at unge Mennesker mellem 18 og 22 Aar ikke kan udføre det samme Arbejdsmandsarbejde som de lidt ældre, de kan ikke udføre saa stort og saa godt et Arbejde, og derfor er det forkert — til Trods for at Fagforeningerne mener noget andet —, at de faar lige saa meget som de ældre. Denne Fagforeningernes Opfattelse har medført, at der er saa mange unge Mennesker, der bliver arbejdsløse, idet Arbejdsgiverne ikke mener, de er tjent med at tage de unge, naar de skal give dem lige saa meget i Løn som de lidt ældre. Naar nu Staten kommer og overbyder her, kan det kun blive endnu værre, og det var jo absolut ikke Meningen med denne Lovgivning, at Arbejdsløsheden inden for de unges Rækker skulde vokse.

Jeg tror, det er meget forkert at ville give et saa stort Vederlag som det, der her er Tale om. Jeg er ganske indforstaaet med, at de skal have Kost og Logi; jeg er ogsaa indforstaaet med, at de eventuelt skal kunne faa Befordringsgodtgørelse, hvis man ikke mener, det kan betale sig at bygge Baraker paa de paagældende Arbejdssteder, idet man saa kan give dem, som kommer langvejs fra, enten fri Befordring eller en vis Befordringsgodtgørelse, saadan som man i Øjeblikket gør det oppe ved Vildmosen, hvor Arbejderne, saa vidt jeg ved, faar 75 Øre om Dagen i Befordringsgodtgørelse — de har vist en 12—14 km at køre paa Cykel. Noget saadant mener jeg godt man kan gaa med til. Og saa mener jeg ogsaa, de skal have et beskedent Arbejdsvederlag. Men man maa ikke komme op paa saadanne Tal som dem, der her er Tale om. Det vil efter min Mening være forkasteligt.

Man maa ogsaa huske paa, at hvis de unge paa disse Arbejdsskoler skulde have saadanne Arbejdsvederlag — i gamle Dage kaldte man det nu for Lønninger —, skulde de have saa mange Penge for deres Arbejde, vilde det gaa i høj Grad ud over Landbruget. Vi ved, at slikt kan Landbruget slet ikke indlade sig paa at konkurrere med. Man kan godt staa og sige, at Landbruget maa give noget mere; men naar de ikke har Pengene, kan de ikke gøre det, og det er jo Sandheden om den Ting. Derfor kan

man heller ikke af Hensyn til Landbruget gøre dette. I sin Tid klagede Landbruget over, at det ikke kunde faa Arbejdskraft, skønt der var saa mange arbejdsløse. Hertil svarede den højtærede Minister, saa vidt jeg erindrer, at der var det gale ved det, at det netop ikke var de Aldersklasser, som Landbruget gerne vilde have, der var arbejdsløse, og derfor kunde der ikke raades Bod paa det Forhold. Men her er netop Tale om de unge Mennesker, som Landbruget særdeles gerne anvender.

Jeg vil stærkt understrege, at de tariffmæssige Lønninger i Landbruget ligger meget lavere end det, der her er Tale om. Det vil altsaa sige, at man her ligefrem kommer med Overbud, som vil sætte Landbruget i en meget ubehagelig Situation. Men ikke alene Landbruget, ogsaa Entreprenørerne, der skal arbejde ude omkring, kan herved komme i en meget vanskelig Situation, og derfor finder jeg det ikke rigtigt.

Man kan ogsaa spørge, om det er rigtigt, at Staten giver arbejdspligtige saadanne Lønninger, naar de værnepligtige faar langt mindre. Ingen vil vist mene, at man kunde overkomme at give de værnepligtige Lønninger, der svarer til det, der her er Tale om; men i Virkeligheden udfører disse Mennesker jo et Arbejde, som Staten har paalagt dem, og man skulde derfor tro, de havde Krav paa det samme, som foreslaas her.

Er det ikke ogsaa paa et meget uheldigt Tidspunkt, man kommer med Forslag om saa store Lønninger? Der er noget uheldigt ved, at hver Gang der er Tale om en Foranstaltning som denne, som vi i Virkeligheden har stor Sympati for, er den ledsaget af saadanne Krav, at Erhvervene bliver trængt tilbage, og til syvende og sidst er det dog Erhvervene og slet ikke Hjælpeforanstaltninger, der skal holde Arbejdsløsheden nede paa den beskedne Plads, som den burde have i et ordnet Samfund.

Rager: Til selve det foreliggende Lovforslag og dets Tekst skal jeg ikke gøre mange Bemærkninger. Det betyder en Reformering af den Lovgivning, der tidligere har været forsøgt og gennemført paa dette Omraade, og mit Parti er meget villigt til at medvirke til dette Lovforslags Gennemførelse. Der er maaske Enkelt-heder, som der kan være Anledning til at drøfte i Udvalg, forskellige Ting, der trænger til Tydeliggørelse, men dette anser jeg for Detailler.

Derimod kunde jeg ønske at gøre den Bemærkning, at naar man nu ser de An-